

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 6. ožujak 2019. [\[Multimedia\]](#)

„Dođi kraljevstvo tvoje“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Kad molimo „Oče naš“, drugi zaziv kojim se obraćamo Bogu je „dođi kraljevstvo tvoje“ (Mt 6,10). Nakon što smo molili da se sveti njegovo ime, vjernik izražava želju da se požuri dolazak njegova Kraljevstva. Ta je želja potekla, da tako kažem, iz samog Kristova srca, koji je počeo svoje propovijedanje u Galileji naviještajući: „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!“ (Mk 1, 15). Te riječi nisu nipošto prijetnja, naprotiv, one su radostan navještaj, poruka radosti.

Isus ne želi poticati ljude na obraćenje šireći strah od skorog Božjeg suda ili osjećaj krivnje za počinjeno zlo. Isus ne vrši prozelitizam: on jednostavno naviješta. Naprotiv, ono što On donosi je Radosna vijest spasenja i polazeći od nje poziva na obraćenje.

Svaki je od nas pozvan vjerovati u „evanđelje“: Božje se gospodstvo približilo njegovoj djeci. To je evanđelje: Božje se gospodstvo približilo njegovoj djeci. I Isus naviješta ovu čudesnu stvar, tu milost: Bog, Otac, ljubi nas, bliz nam je i uči nas da hodimo putem svetosti.

Znakovi dolaska ovog Kraljevstva su mnogi i svi su odreda pozitivni. Isus započinje svoju službu brinući se o bolesnicima, bilo tijelu, bilo u duhu, onima koji su isključeni iz društva – na primjer, gubavcima –, grešnicima koje su svi gledali s prezirom, čak i oni koji su bili veći grešnici od njih, ali su se pretvarali da su pravedni. I kako Isus takve naziva? „Licemjeri“. Sâm Isus pokazuje te znakove, znakove Kraljevstva Božjega: „Slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje evanđelje“ (Mt 11, 5).

„Dođi kraljevstvo tvoje“, kršćanin ustrajno ponavlja kad moli Očenaš. Isus je došao; ali svijet je još uvijek obilježen grijehom, napučen tolikim ljudima koji pate, ljudima koji nisu pomireni i ne opraštaju, ratovima i tolikim oblicima izrabljivanja, sjetimo se samo, na primjer, trgovine djecom.

Sve ove činjenice su dokaz da Kristova pobjeda još nije u potpunosti ostvarena: mnogi muškarci i žene još uvijek žive zatvorena srca.

Poglavito u tim situacijama s kršćaninovih usana potekne ovaj drugi zaziv iz Očenaša: „Dođi kraljevstvo tvoje“. To je kao da kažete: „Oče, trebamo Te! Isuse, trebamo te, potrebno nam je da posvuda i zauvijek Ti budeš Gospodar u našoj sredini!“. „Dođi kraljevstvo tvoje, budi ti među nama“.

Ponekad se pitamo: zašto se ovo Kraljevstvo ostvaruje tako sporo? Isus voli govoriti o svojoj pobjedi jezikom prispodoba. Na primjer, on kaže da je Božje kraljevstvo poput polja na kojem zajedno rastu dobra pšenica i korov: najgora bi pogreška bila da se želi intervenirati odmah iskorjenjujući iz svijeta one koji nam se čine štetnim korovom. Bog nije kao mi, Bog ima strpljenja. Kraljevstvo se ne uspostavlja nasiljem u svijetu: njegov način širenja je krotkost (usp. *Mt 13, 24-30*).

Kraljevstvo Božje je zasigurno velika sila, najveća koja postoji, ali ne prema kriterijima svijeta; zato izgleda da nikada nema apsolutnu većinu. To je kao kvasac umiješan u brašnu: naizgled nestaje, ali upravo zahvaljujući njemu tijesto se diže (usp. *Mt 13, 33*). Ili kao zrno gorušice, tako maleno, gotovo nevidljivo, ali u sebi nosi eksplozivnu snagu prirode, i jednom kad uzraste postaje najveće od sve povrća u vrtu (usp. *Mt 13, 31-32*).

U toj „sudbini“ Božjeg kraljevstva može se nazrijeti klupko Isusova života: i On je bio slabašan znak za svoje suvremenike, događaj koji je službenim povjesničarima tog vremena bio gotovo nepoznat. Samog je sebe nazvao „pšeničnim zrnom“ koje umire u zemlji, ali samo na taj način može dati „mnogo ploda“ (usp. *Lv 12, 24*). Simbol sjemena je rječit: jednog dana ga seljak polaže u tlo (gesta koja izgleda kao ukop), a zatim „spavao on ili bdio, noću i danju sjeme klija i raste – sam ne zna kako“ (*Mk 4, 27*). Sjeme koje iznikne više je djelo Boga nego čovjeka koji ga je posijao (usp. *Mk 4, 27*). Bog je uvijek ispred nas, Bog uvijek iznenađuje. Zahvaljujući Njemu, nakon noći Velikog petka, dolazi zora uskrsnuća koje je kadro sav svijet obasjati nadom.

„Dođi kraljevstvo tvoje“. Sijemo ovu riječ usred naših grijeha i naših neuspjeha. Darujemo je ljudima koji su poraženi i slomljeni od života, onima kojima je život više pružao čašu mržnje nego čašu ljubavi, onima koji su živjeli beskorisne dane ne shvaćajući koji je razlog tome. Darujmo je onima koji su se borili za pravdu, za sve mučenike povijesti, onome koji je zaključio da se borio ni za što i da na ovome svijetu uvijek prevagne zlo.

Tada ćemo čuti odgovor koji daje molitva Očenaš. Ponovit će po nebrojeni put riječi nade, iste one koje je Duh udario kao pečat svih Svetih pisama: „Da, dolazim ubrzo!“: ovo je Gospodinov odgovor. „Dolazim ubrzo“. Amen. A Gospodinova Crkva odgovara: „Dođi, Gospodine Isuse“ (usp. *Otk 2, 20*). „Dođi kraljevstvo tvoje“ je isto što i reći „Dođi, Gospodine Isuse“.

A Isus kaže: „Dolazim ubrzo“. I Isus dolazi na svoj način, ali svaki dan. Vjerujemo u to. I kad molimo Očenaš uvijek kažemo: „Dođi kraljevstvo tvoje“, da bismo čuli u srcu: „Da, da, dolazim, i to ubrzo“. Hvala!

Na kraju opće audijencije

Danas, na Čistu srijedu, započinje korizmeni hod. Svima vam želim da proživite ovo vrijeme u istinskom duhu pokore i obraćenja, kao povratak Ocu, koji sve čeka raširenih ruku kako bi nas primio u najprisnije zajedništvo s Njim.